

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaje) a soudců Pavla Molka a Lenky Bursíkové v právní věci žalobkyně: **T. T. H.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2025, č. j. CPR-54951-8/ČJ-2024-930310-V248, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2025, č. j. 57 A 9/2025-17,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek spočívající v tom, že se až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2025, č. j. 57 A 9/2025-17.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni bylo dne 8. 11. 2024 uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území ČR, v délce 2 let. Žalovaný zamítl její odvolání v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zamítl. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž doplnění spojila s návrhem na přiznání odkladného účinku.

[3] Stěžovatelka jí hrozící újmu spatřuje v tom, že bude muset vycestovat z území ČR se svými dětmi, které jsou na ní závislé. Pro jejího syna to bude znamenat přerušení školní docházky v průběhu školního roku, který nebude moci ve Vietnamu dokončit, protože výuka v obou zemích je odlišná a nenavazuje na sebe. Je proto v zájmu jejího syna, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, jelikož přerušení školní docházky by pro něj představovalo značnou újmu. Zároveň uvedla, že umožnění pobytu jí a jejích dětí na území

ČR do doby vydání rozhodnutí o kasační stížnosti se nedotýká práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

[4] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost nemá odkladný účinek (§ 107 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Odkladný účinek lze tedy kasační stížnosti přiznat tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo způsobilé odvrátit stěžovatelkou tvrzenou újmu, spočívající v nezbytnosti vycestovat z území ČR zpět do Vietnamu. Žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má odkladný účinek ze zákona (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Oproti tomu kasační stížnost v téže věci odkladný účinek nemá a Nejvyšší správní soud rozhoduje o jeho přiznání v souladu s výše citovanými ustanoveními. Tvrzenou újmu spojenou s nutností vycestovat z území ČR tak lze přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odvrátit, neboť v opačném případě by stěžovatelka v souladu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla povinna vycestovat.

[7] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení jednotlivých podmínek rozhodných pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Kromě formální podmínky, již je podání příslušného návrhu, je pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS).

[8] Povinnost tvrdit a osvědčit hrozbu újmy tíží stěžovatele (usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32, nebo ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50). Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (usnesení NSS ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74), přičemž stěžovatelem tvrzená a prokazovaná újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (usnesení NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Afs 275/2017-20).

[9] Obecně lze konstatovat, že judikatura je ve vztahu k přiznávání odkladného účinku kasačním stížnostem ve věcech správního vyhoštění dosti vstřícná. Je-li přezkoumáváno rozhodnutí o správním vyhoštění, je újma hrozící stěžovateli při výkonu takového rozhodnutí zřejmá z jeho povahy. K existenci takové možné újmy musí kasační soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku sám netvrdí žádné konkrétní skutkové okolnosti svého případu nebo neoznačí důkazy (usnesení NSS ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, č. 3169/2015 Sb. NSS). Z toho však nelze bez

pokračování

dalšího dovodit, že je ve věcech přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění nutno odkladný účinek kasační stížnosti přiznávat automaticky (usnesení NSS ze dne 29. 5. 2019, čj. 8 Azs 147/2019-22). Takový výklad by nahrazoval vůli zákonodárce, který „plošný“ odkladný účinek v přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění předpokládal pouze pro podání žaloby.

[10] V projednávané věci stěžovatelka nad rámec újmy vyplývající z podstaty řešené věci uvedla, že nepřiznáním odkladného účinku jí hrozí újma v tom, že bude nucena vycestovat se svými nezletilými dětmi, které jsou na ní závislé. To je podstatné zejména ve vztahu k jejímu synovi, který by musel přerušit školní docházku uprostřed školního roku a ve Vietnamu by na ni nemohl navázat. Doložila kopii „*Potvrzení o návštěvě školy*“ ze dne 21. 11. 2025, ze kterého plyne, že její nezletilý syn navštěvuje 5. třídu české základní školy.

[11] Nejvyšší správní soud na základě tvrzení stěžovatelky ve spojení s obsahem správního spisu považuje za prokázané, že stěžovatelka pobývá na území České republiky se dvěma nezletilými dětmi (byť ani ty nemají dle napadeného rozsudku platné pobytové oprávnění). Ve správním řízení však žalobkyně uvedla, že otec jejího syna nežije v ČR a není s nimi v kontaktu. Co se týče dcery, z napadeného rozsudku plyne, že ta je se svým otcem v kontaktu. K ní však stěžovatelka důvody pro přiznání odkladného účinku nevztahuje. Soud se proto její situaci pro účely rozhodnutí o tomto návrhu nebude zabývat.

[12] Obecně lze říct, že přerušení školní docházky v důsledku nuceného vycestování není v zájmu nezletilých dětí (obdobně viz usnesení NSS ze dne 13. 12. 2023, č. j. 4 Azs 374/2023-26). Pro srovnání lze uvést, že v řízení podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, Nejvyšší správní soud považoval nutnost přerušení školní docházky u nezletilých dětí stěžovatelky za dostatečně závažnou újmu, která odůvodňuje přiznání odkladného účinku (usnesení NSS ze dne 16. 11. 2022, č. j. 8 Azs 233/2022-41). S ohledem na to, že otec syna stěžovatelky nežije v ČR a není s ním v kontaktu, dospěl soud k závěru, že újmě spočívající v přerušení školní docházky by nebylo možné zabránit ani pobytem syna stěžovatelky u jeho otce a v případě správního vyhoštění matky by s ní musel vycestovat i on.

[13] Nejvyšší správní soud na základě uvedeného shledal, že výkonem rozhodnutí by stěžovatelce a jejímu nezletilému synovi vznikla vážná újma. Proto přistoupil k poměrování újmy, která by mohla stěžovatelce vzniknout nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do práv stěžovatelky by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, naproti tomu nelze dovozovat, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám.

[14] Pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je třeba poměřovat intenzitu hrozícího zásahu do práv svědčících stěžovatelce s intenzitou narušení veřejného zájmu (usnesení NSS ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS). Ochrana veřejného zájmu v řízení o odkladném účinku je především povinností žalovaného správního orgánu (usnesení NSS ze dne 1. 11. 2023, č. j. 8 As 224/2023-48). Žalovaná se však k návrhu nevyjádřila a neuvedla tak žádný veřejný zájem, jehož ohrožení by přiznání odkladného účinku představovalo.

[15] Soud proto konstatuje, že z povahy projednávané věci by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu s požadavkem, aby na území ČR pobývaly osoby v souladu s právními předpisy a neporušovaly je. Nejvyšší správní soud vnímá skutečnost, že stěžovatelka i se svojí rodinou setrvává na území ČR bez platného pobytového oprávnění. To však nepředstavuje tak intenzivní narušení důležitého veřejného zájmu, pro který by nebylo možno v porovnání s jejich výše popsanou újmou odkladný účinek kasační stížnosti přiznat (usnesení NSS ze dne 6. 6. 2024, č. j. 8 As 135/2024-32). Jelikož ani žalovaná neuvedla, že by z hlediska jiného důležitého veřejného zájmu představovala hrozbu již samotná přítomnost stěžovatelky na území ČR, lze dospět k závěru, že tomu tak není.

[16] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti přiznal odkladný účinek (§ 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žaloba měla odkladný účinek ze zákona, postačuje jeho přiznání pouze ve vztahu k napadenému rozsudku (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, a usnesení ze dne 26. 6. 2025, č. j. 7 As 116/2025-29, či 8. 8. 2024, č. j. 3 Azs 140/2024-29).

[17] Zbývá doplnit, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy a nelze z něj jakkoli předjímat budoucí rozhodnutí o podané kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS). Usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. února 2026

Petr Mikeš
předseda senátu